

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASA EDITATA DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXA ROMINA DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU

Abonamentul

Pe un an: 24 lei

Pe 6 luni: 12 lei

Pe 3 luni: 6 lei

Articolele și corespondența

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se retuză.

Prețul inserțiunilor

un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35

6 MARTIE

S-au împlinit 12 ani, de când poporul muncitor a așezat la cîrma țării primul guvern democratic, format din cei mai buni fii ai clasei muncitoare, țărănimii muncitoare și intelectualității progresiste, guvernul Dr. Petru Groza.

În acești ani țara noastră s-a dezvoltat pe calea socialismului, devenind dintr-o țară înapoiată, una din țările înaintate ale lumii. Fabricile, băncile, minele, căile de comunicație etc., au fost naționalizate, devenind bun al întregului popor muncitor. Industria socialistă a făcut progrese foarte mari. Țara întregă e un uriaș șantier de muncă: se ridică mereu noi și noi uzine, fabrici, sonde, etc., producția se mărește an de an. Producem acum lucruri, pe care altădată le aduceam cu bani grei din străinătate: tractoare, utilaje pentru exploatarea petrolului, chimicale, medicamente ș. a. Am ajuns ca produsele noastre industriale să fie prețuite pretutindeni și să fie cerute pe piața internațională. Deși tânără, industria noastră face față cerințelor țării noastre și duce numele bun al poporului român peste hotare.

Și agricultura a înaintat mult. Pământul nu mai este al moșierilor, ci al celor ce-l muncesc. Sprijiniți de clasa muncitoare, țărani cu gospodării individuale, aplicînd metode mai bune de cultivare a pământului, culeg recolte din ce în ce mai mari. Dar oricît de bine ar lucra țăranul singur pământul, tot nu poate avea recolte așa de mari, ca atunci cînd se unesc mai mulți, ca să lucreze împreună, să folosească pe terenuri întinse mașinile agricole și mijloace agrotehnice înaintate. Recoltele bogate ale gospodăriilor colective și venitele mari ale membrilor acestor gospodării, au fost un imbold pentru țărani muncitori, ca tot mai mulți să pășească cu hotărîre pe drumul gospodăririi socialiste, drumul belșugului. Astăzi avem raioane întregi colectivizate.

Odată cu progresele economice, din industrie și agricultură, s-au făcut progrese culturale. Analfabetismul aproape nu mai există. Cartea se răspîndește peste tot. Școli, cămine culturale, biblioteci răspîndesc lumină pretutindeni. Nivelul de

traie și cultural al poporului se ridică mereu.

Bazată pe aceste realizări, Plenara C.C. al P.M.R. din 27—29 decembrie 1956 a adoptat o serie de măsuri pentru un nou avînt al producției industriale și agricole și pentru o nouă ridicare a nivelului de trai și cultural al oamenilor muncii. Aceste măsuri prevăd: îmbunătățirea sistemului de salarizare și normare; desființarea cotelor la grîu, porumb, secară, floarea soarelui, alte boabe, cartofi, lapte; îmbinarea conducerii unice cu inițiativa locală, ș.a. Ele au

fost primite cu bucurie de oamenii muncii de la sate și orașe, care își intensifică eforturile pentru ridicarea producției, pentru bunăstarea poporului muncitor.

Toate aceste realizări sînt rezultatul muncii fără răgaz a poporului nostru și ajutorului frățesc al țărilor socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică. Prin munca lui rodnică, poporul român dovedește că e un popor iubitor de pace. El luptă pentru ca umbra războiului să fie înlăturată și ca lumina păcii să fie statornică pe pămînt.

El este încredințat că „în vremi de pace“, prin muncă unită și rodnică, va dezvolta și mai mult cuceririle de pînă acum, făurindu-și o viață mai bună și mai fericită.

Campania agricolă de primăvară

Incepe curînd bătălia pentru o recoltă bogată pe anul 1957. Pămîntul își așteaptă semănătorii, muncitorii agricoli, care să-i răpească roade și mai îmbelșugate de cît pînă acum. E drept; și anul trecut, deși vremea nu a fost prielnică, țărani muncitori au muncit cu spor și munca lor a fost răsplătită prin ceea ce au cules de pe ogoare. Cu toate acestea au mai fost și unele rămîineri în urmă prin neaplicarea pretutindeni a mijloacelor celor mai înaintate de cultivare a pământului. Pămîntul e darnic, dar el și cere de la om să-l îngrijească cu toată dragostea. Și grija aceasta nu trebuie să se mărginească la a munci „așa cum am apucat din bătrîni“, ci trebuie să fie o muncă, în care să se țină seamă de metodele cele mai bune. Sînt țărani muncitori, care aplicînd aceste metode, au obținut recolte de 2—3 ori mai mari decît cele „obișnuite“. Experiența acestor fruntași ai recoltelor bogate trebuie cunoscută și folosită de toți țărani muncitori.

Între aceste mijloace sînt de amintit: lucrarea pământului și îngrijirea culturilor cu mașini agricole, menținerea în pămînt a apei provenite din topirea zăpezii, grăparea la timp a sămănturilor și arăturilor de toamnă, aratul după regulile agrotehnice, folosirea îngrășămintelor naturale și îngrășămintelor chimice, semănarea de sămînță selecționată și tratată, semănatul la porumb și cartofi în cuiburi dispuse în pătrat, prășitul și plivitul ori de cîte ori e

nevoie, ș.a. Aplicarea acestor mijloace, după posibilități, a adus și aduce sporuri însemnate la toate recoltele. Căci, alături de grîu, e nevoie și de o bogată recoltă de porumb, cartofi, sfeclă de zahăr, in, cîneapă, legume etc.

Campania agricolă de primăvară nu e numai bătălia recoltelor bogate, ea e și bătălia pentru ridicarea nivelului de trai a poporului muncitor. O recoltă bogată înseamnă materii prime pentru industria noastră și deci înmulțirea produselor de larg consum. O recoltă bogată înseamnă mai multă pînă, mai mult zahăr, mai multă carne pentru oamenii muncii de la orașe și sate, pentru elevii și studenții din școli, pentru soldații din cazărmi, pentru copiii din creșe și cămine, pentru bolnavii din spitale, etc. O recoltă bogată înseamnă întărirea patriei noastre și bunăstarea tuturor.

Nu ne îndoim că credincioșii noștri, muncitori pe ogoare, vor munci cu toată priceperea și rîvna pentru sporirea producției agricole, împlinind astfel porunca lui Dumnezeu: „stăpîniți pămîntul“ și porunca vieții, porunca patriei: cît mai multe produse pentru o viață mai îmbelșugată, pentru un trai mai bun.

Iscusița cititului Cum văd unificarea bisericească din anul 1948

O mare sărbătoare

Unul dintre înțelepții noștri cronicari a spus între altele: „citiul este o iscusită zăbavă”. Stăruind cu gândul mai cu dinadinsul asupra acestei ziceri, mi-am dat seama că ea cuprinde un mare adevăr.

A citi nu însemnează să urmărești rîndurile cu privirea ochilor, iar cu gândul să te duci la treburile care te așteaptă, la supărările ori la bucuriile vieții. De asemenea nu însemnează că citești, dacă după ce ai răsfoit câteva pagini, te trezești cu mintea furată de frămîntări care nu au nimic de a face cu cartea începută. De te întrebă ce citeai, habar n-ai; nu mai ști pînă unde ai ajuns și n-ai nici un chef să mergi mai departe cu cititul. Urmărirea rîndurilor numai din ochi este pierdere zadarnică de vreme; așa ceva poate mulțumi numai dorința ambițioasă de a te afla în treabă, de a te număra printre aceia care au citit o anumită carte la modă.

Cititul cere mai mult decît o aruncătură de ochi peste sau printre rînduri. Adevăratul citit este o împreună lucrare între cel ce citește și cel care a scris cartea. Urzitorul cărții cere cititorului ei multă băgare de seamă, o potrivită stare a cugetului.

Pentru a citi cu folos, îți trebuie pricepere de a pași pe o cale potrivită, o anumită îndemnare: *iscusița de a citi*.

Cel ce vrea să deprindă o astfel de iscusință, trebuie să urmeze sfatul unui înțelept, care zice: „Citiți încet”. A citi încet, înseamnă a citi rar, liniștit și fără grabă. Cititul cu zăbavă este o chestie de voință, de obișnuință. Numai cititul încet și cu băgare de seamă ne poate aduce bucurii și mulțumire deplină.

De multe ori e bine ca atunci cînd citești, să-ți faci notițe sau să faci unele sublinieri ușoare. Nu sînt la locul lor sublinierile apăsate sau alte feluri de a batjocori cartea. Ele arată lipsă de gust, de cuviință și de respect față de carte, mai ales atunci cînd sînt făcute pe cărți străine.

Iscusița cititului stă și în a citi fără prea mari întreruperi. Cititul cu băgare de seamă ne adîncește într-o stare sufletească nouă, în lumea cărții pe care o citim. Orice întrerupere prea îndelungată taie firul legăturii cu această lume și este greu să înodăm din nou acest fir. Din această pricină, de îndată ce am început să citim o carte, este bine să nu zăbovim prea mult cu sfîrșitul citirii ei.

Una dintre fainele cititului cu folos este și aceea de a ști cînd și în ce împrejurări să citești. Unii obișnuiesc să citească oricînd, oriunde și în orice împrejurări. Un astfel de obicei nu poate da rezultate bune.

Nu este bine să citim într-un loc lipsit de liniște, printre persoane care vorbesc și se frămîntă, fiindcă o astfel de împrejurare ne îndepărtează luarea aminte de la ceea ce citim. Un pictor de seamă a zugrăvit între altele o stare minunată, căreia i-a zis: „Citirea Biblii”. El înfățișează o familie întreagă adîncită în citirea Sfintei Scripturi. Fața tuturor celor ce alcătuiesc această familie, arată din plin cum și-au adunat toate puterile și cum întreața lor ființă e aplecată asupra Cărții Cărților.

De asemenea, e bine să ne însușim deprinderea de a citi regulat, de a citi zilnic. O astfel de obișnuință întărește în noi gustul cititului și înlătură totodată primejdia întreruperii prea mari a citirii. În privința folosului pe care ni-l aduce această deprindere, sînt foarte mult grațioase versurile următoare:

Credinciosul revenit Ivanuș Dumitru din Orlat (Sibiu), dă grai bucuriei de a fi una în legea ortodoxă cu iraii sai, zicînd:

Unirea bisericească din anul 1948 a fost o mare sărbătoare pentru noi credincioșii din Orlat. Bucuria întoarcerii noastre la Biserica Ortodoxă a fost și bucuria fraților Ortodocși cari de mult au dorit-o și au așteptat-o. Sînt fericit că în calitatea mea de cantor și la vîrsta de 80 de ani, am ajuns să mă vad întors la legea noastră ortodoxă și laolaltă cu toți iraii în duh către Milostivul Dumnezeu să mă rog ca totdeauna să rămînem cu bunul nostru păstor preotul nostru care ne-a înfrățit, spre binele sf. noastre biserici ortodoxe și în credința noastră ortodoxă în vecii vecilor.

S-a alungat vrajba

Credinciosul Rău Ilie din Orlat (Sibiu), scrie despre unificarea bisericească următoarele:

Unirea bisericilor făcută în anul 1948 era așteptată și chiar dorită de toți credincioșii din Orlat. Unirea, mai bine zis întoarcerea noastră la Biserica Ortodoxă, a fost cel mai însemnat act în viața noastră a romînilor creștini, pentru că numai așa s-au putut alunga vrajba și neînțelegerea dintre noi; cum Mîntuitorul a zis una să fim și noi dorim să fim cu toții în credința noastră ortodoxă.

Nu mai e nici o deosebire

Credinciosul revenit Ioan Marcu din Tilișca (Sibiu), ne scrie cum se simte în biserica ortodoxă:

„Sînt foarte mulțumit de felul cum am fost primit între credincioșii vechi or-

„Cînd citești din cîrticică
Zilnic cite o bucățică
Multe poți tu învăța
Intr-un an din viața ta”.

Firește, pe lângă aceste reguli potrivite citirii oricărei cărți, mai sînt o seamă întreagă de alte îndrumări potrivite cu felul fiecărei cărți în parte. Intr-un fel trebuie să citești o poezie, în alt fel trebuie să citești o poveste și iarăși în alt fel trebuie să citești o piesă de teatru sau o carte de știință.

Dar pentruca cititul să fie cu folos, trebuie să ști să-ți alegi cartea necesară și potrivită, cartea bună. O carte rea îți otrăvește și îți strică sufletul, îți strîmbă felul de a vedea viața și de a pași pe făgașul ei. Dimpotrivă, o carte bună îți luminează mintea, îți încălzește inima și îți mișcă voința pentru împlinirea folositoare obștei întregi în care trăiești.

Pentru creștin, este necesară și folositoare în primul rînd citirea cărților de îndrumare și de zidire sufletească, în vederea dobîndirii mîntuirii și fericirii veșnice. Intre acestea, locul înțîi îl ține Biblia sau Sfînta Scriptură. Căci Biblia cuprinde cea mai curată și mai înaltă învățătură religioasă și morală, adică o învățătură care ne îndrumă pe drumul adevăratei legături dintre Dumnezeu și om și al săvîrșirii faptelor plăcute Lui. Biblia stă neasemnat mai presus decît toate cărțile sfinte ale celorlalte religii și este și rămîne Cartea Cărților. De aceea, citirea ei este de folos creștinului în orice privință.

todocși. Mi s-a dat strănă de frunte în Biserica veche ortodoxă.

Sînt om bătrîn, merg în fiecare zi la Sfînta Biserică veche ortodoxă, în care se suiește în toate zilele de sărbătoare, iar în cea revenită merg foarte rar. Dar ori în una ori în cealaltă este acum aceeași slujbă, aceeași rînduală, așa că nu mai este nici o deosebire între frați. Acest lucru ne bucură pe toți”.

Se împlinește voia lui Dumnezeu

Credinciosul revenit Ioan Dumitru din comuna Sadu (Sibiu), scrie în legătură cu reîntregirea bisericească din Ardeal următoarele:

Sînt cît se poate de mulțumit că mi-a învrednicit Dumnezeu să văd împlinită reîntregirea bisericească din 1948. Prin aceasta s-a făcut un act de dreptate, pentru că noi știm cît a suferit Popa Tunsu și alții că au fost forțați să treacă la catolicism. Poporul însă tot ortodox a rămas, așa că purtau degeaba numele de catolici. Acum cel puțin și-au luat iarăși numele pe cum le e credința. Dar e bine că s-au unit bisericile și din motivul că se prea jucau oamenii cu credința sau mai bine zis cu trecerea de la o biserică la alta din orice pricină de nimic.

Mai ales însă socotesc că e foarte bună această reunire și pentru că împlinește voia lui Dumnezeu de a fi cu toții una, o turmă și un păstor, dar această unire în credință întărește și unirea noastră sufletească, ca popor și ca națiune în fața tuturor greutăților.

Din toate aceste motive și altele, care s-ar mai putea spune, socotesc reîntregirea bisericilor romînești ca lucrul cel mai bun care s-a făcut în timpul din urmă în privința religiei noastre.

Dar dacă citirea oricărei cărți cere o oarecare iscusință, atunci cu atît mai mult cere acest lucru citirea Biblii. Pe lângă cele arătate în legătură cu iscusința necesară citirii oricărei cărți, celui ce citește Sf. Scriptură i se mai cere să a-lerge cu sete duhovnicească spre izvoarele ei, ca cerbul spre izvoarele apelor. La această sete de lumină, trebuie să se adauge citirea cu evlavie, cu iubire de adevăr și cu dreaptă pricepere.

După cum spune un predicator vestit, Sf. Scriptură poate fi asemănată cu o farmacie, în care totul are preț și poate fi de folos. Dar dacă un bolnav, necunoscînd felurimea și puterea tămăduitoare a leacurilor, își alege pe nimerite vreun leac nepotrivit și îl folosește fără sfat priceput, în loc de a se vindeca de boală, se poate întîmpla să-și primejduiască sănătatea; tot așa dacă creștinul citește slova Sf. Scripturi fără priceperea trebuitoare, poate să alunece pe povîrnișul unor înțelegeri greșite, pe care dacă le urmează, își primejduiește mîntuirea sufletului.

După cum numai cei pricepuți în meșteșugul doctoresc al farmaciei pot să aleagă leacul cel mai potrivit și cel mai sigur pentru fiecare bolnav în suferință, tot așa și Sfînta Scriptură numai Biserica învățătoare poate s-o propovăduiască și să o explice prin preoții săi luminați, cărora li s-a încredințat povățuirea sufletelor spre limanul mîntuirii. De aceea, creștinul care citește Sfînta Scriptură, trebuie să ceară sprijinul și îndrumarea Bisericii și a preoților.

FIUL RISIPITOR

Intoarcerea la Tatăl:

Înainte de a începe Postul Paștilor, Sfânta noastră Biserică ne pune în față pilda fiului risipitor (Lc. 15, 11—32). Cine nu cunoaște această minunată pildă, în care Mintuitorul ne descoperă bunătatea și dragostea cea fără de margini a Tatălui nostru celui din ceruri și roada căinței? Și cine nu știe tîlcul ei? — Că adică fiul risipitor e fiecare creștin, care a primit de la Tatăl nostru multe daruri: sănătate, înțelepciune, bună-tăți sufletești și trupești. Aceste daruri însă nu le-a folosit după voia Tatălui, ci le-a risipit întru păcate și fărădelegi. Și iată, Tatăl cel plin de dragoste, ne așteaptă, ne cheamă. E destul să ne pară rău de păcatele noastre, să zicem: „Tată greșit-am... și nu mai sînt vrednic a mă numi fiul Tău” (Lc. 15, 21), ca Dumnezeu să ne ierte. E destul să ne îndreptăm viața, ca Dumnezeu să ne primească iarăși în brațele Lui părintești. Și mare bucurie se face în cer pentru un păcătos ce se pocăiește (Lc. 15, 7).

Cum vremea postului este vreme de pocăință, Biserica ne cheamă să venim la scaunul mărturisirii, să mărturisim în taina Sfintei Spovedanii lui Dumnezeu părerea noastră de rău pentru păcatele săvîrșite și să ne îndreptăm, luptînd — cu ajutorul Domnului — să nu mai fim robi păcatului, ci să viețuim ca niște fii prea iubiți a lui Dumnezeu. Atunci se va bucura sufletul nostru și se vor bucura toți îngerii și sfinții din ceruri!

Intoarcerea acasă:

Nu trebuie să uităm însă, că Tatăl aștepta acasă pe fiul, plecat departe. El a plecat de la casa Tatălui cu toată avuția, ce i s-a dat. A petrecut departe de casa tatălui, risipindu-și avuția. El s-a întors acasă și aci a găsit pe tatăl. Iar după împăcare, el a rămas în casa tatălui, ca un fiu prea iubit. Și lucrul acesta își are tîlcul său.

Pe Dumnezeu îl găsești în „casa” Lui. Care este „casa Tatălui”? Biserica. O spune Mintuitorul, cînd era de 12 ani: „În casa Tatălui Meu mi se cade să fiu” (Lc. 2, 49). Ne-o spune și înainte de a merge spre jertfa de pe cruce: „Casa Mea (a lui Dumnezeu), casă de rugăciuni este”. (Lc. 19, 46; Mt. 21, 13). E casa, în care Tatăl petrece cu noi (Exod 25, 8).

Credinciosul, care stă în casa Tatălui, e ca un fiu, care se bucură că e împreună cu Tatăl și cu frații săi. În casa Tatălui el primește toate darurile: acolo este botezat și miruit, acolo primește învățătura și îndrumarea cea adevărată, acolo cîntă laudă lui Dumnezeu împreună cu îngerii și cu sfinții, acolo se înalță pe aripile rugăciunii, acolo se împărtășește cu trupul și sîngele Domnului, acolo i se binecuvintează căsnicia, acolo i se vindecă boalele trupesti și sufletești, acolo el este împreună cu frații lui părtăș la toate bună-tățile cerești. O, ce plăcut este și ce fericire să stai în casa Tatălui, în Biserica Domnului, să fii eî mai aproape de Tatăl și de Mintuitorul nostru Iisus Hristos!

Ispita vine însă și grăiește: de ce n-ai pleca de-acasă? de ce n-ai trăi singur după capul tău, după priceperea ta, nu după rînduiala din casa Tatălui? Nu vezi că fratele tău te privește cu pizmă? Și creștinul se îndepărtează de biserică. Pleacă. Ajunge să viețuiască „întru dezmiardări”. (Lc. 15, 13). Adică părăsește „învățătura cea sănătoasă” a bisericii și primește învățături sectare, își alege „învățători după poftele lui”, care îi „gidilă auzul” și îi fac plăcere. Așa își „întoarce auzul de la adevăr și se abate spre

basme”, spre învățături scornite de propoveduitori minciñoși, de „prooroci” falși, „care învață totdeauna și nu pot ajunge niciodată la cunoașterea adevărului”. (II Timotei 3, 7; 4, 3—4). Fiecare învață după priceperea lui și după bună-plăcerea lui, așa că sînt sute de bisericiuțe. Cine ar putea crede că Tatăl este în toate aceste bisericiuțe, care se ceartă una cu alta? Ei aleargă să pescuiască suflete și să le scoată din casa Tatălui. Vai, de cel ce se lasă amăgit de făgăduințele lor, de prefăcuta dulceață a limbii lor, de propoveduirea lor rătăcită! Acela, îndepărtîndu-se de biserică, se îndepărtează de Tatăl și pierde toate darurile ce le avea în casa Tatălui. Jalnică și vrednică de plîns stare! Și cu atît mai vrednică de plîns, cu cît mîndria îl face să se socotească „sfințit” și „mîntuit”, cînd de fapt el este pe cărări rătăcite!

Acestuia îi strigă Tatăl: „întoarce-te acasă, vino la casa părintească”. Lui îi strigă credincioșii toți prin proorocul: „VENIȚI SA NE SUIM LA CASA DOMNULUI, CA SA NE INVETE CAILE LUI ȘI SA UMBLAM PE CARARILE LUI” (Is. 2, 3). Oare nu-ți vei da seama, frate creștine, cît de lipsit ești de darurile ce le aveai în casa Tatălui? Nu vezi cum ai pierdut toate bună-tățile cele duhovnicești? Și nu te vei hotărî, ca fiul risipitor, să lapezi „roșcovele” învățăturilor sectare și să te întorci la casa Tatălui, unde toți primesc „pîinea” învățaturii cei adevărate. (Lc. 15, 16—17)? — Nu mai umbla din bisericuță în bisericuță, de la un stăpîn la altul, de la un prooroc la altul, cînd Tatăl te așteaptă în casa Lui! Vino, cereți iertare în taina Sf. Spovedanii, și Tatăl te va face părtăș la masa Sa, te va împărtăși și cu trupul și sîngele Fiului Său! Și bucurie mare va fi în cer și în casa Tatălui. Bucurie mare va fi și în inima ta, că te-ai întors acasă.

Aș vrea să te aud grăind cu psalmistul: „Bucuratu-m-am cînd mi s-a zis: să mergem în casa Domnului!” (Ps. 121, 2).

Da, am păcătuit, nevrednici ne-am făcut; ne-am îndepărtat de rînduiele bisericii și de voia Tatălui. Dar Tatăl ne cheamă la El, ne cheamă să venim la casa Lui, la biserică Lui cea sfîntă. Să răspundem la această chemare și să ne întoarcem acasă, să petrecem de acum înainte în casa Domnului. N-ai vrea și tu, frate creștine, să grăești, bucurîndu-te cu toți frații tăi: „Iată picioarele noastre pășesc pragurile tale”, casă sfîntă a Tatălui? (Ps. 121, 2).

„Cu o gură și cu o inimă...”

Unirea și dezbinarea sînt două stări tot așa de streine una de alta ca și lumina de întuneric, binele de rău, sănătatea de boală, dragostea de ură și pacea de război.

Poporul român a cunoscut din propria sa încercare, mai cu osebite aici în Ardeal, unde duce dezbinarea între frați. De aceea, bunii credincioși nu s-au bucurat de vrajbă și n-au încurajat, pe cît le-a fost în putință, anumite planuri streine de sufletul și credința strămoșească. În virtutea unei sănătoase tradiții și-au păstrat obiceiul, credința și dorința de-a fi toți frații laolaltă.

Era cum se poate mai nefiresc într-un sat românesc să vezi în dumineci și sărbători, pornind spre biserică, oameni din a-

Atunci se va împlini cuvîntul, care zice: „Iată, acum binecuvîntați pe Domnul, toate slugile Domnului, în curțile casei Dumnezeului nostru! Ridicați și noaptea mîinile spre locașul cel sfînt și binecuvîntați pe Domnul!

Lăudați numele Domnului, lăudați-L, slugile Domnului, care stați în casa Domnului, în curțile casei Dumnezeului nostru! Lăudați pe Domnul că este bun! Dați mărire numelui Lui, că este bun!” (Ps. 133, 1—2; 134, 1—3). Că El a șters fărădelegile noastre și ne-a umplut iarăși de bună-tăți! De aceea, de acum, pururea cu Domnul vom fi, în casa Lui cea sfîntă îl vom preamări.

Reîntregirea bisericească:

O mare bucurie a cuprins inimile noastre cînd frații din „strana stîngă” s-au întors la casa părintească. Ei au fost fii ai Bisericii ortodoxe române. În sufletul lor ei au rămas fii ai acestei Biserici. Ei nu s-au rătăcit de la credința strămoșească, și a strămoșilor noștri. Avem aceleași sf. Liturghii, aceleași slujbe, aceiași rînduială a posturilor, aceleași obiceiuri creștinești. Ei trăiau în aceeași credință ca și frații lor ortodocși. Nu-i des-părțea nimic unii de alții. Numai atît că unii erau sub ascultarea unui episcop, alții sub ascultarea altui episcop. Incolo în toate erau una. Cum ar fi un sat, împărțit cu sila, sub două stăpîniri deosebite. Dar oamenii din cele două părți ale satului trăiesc mai departe în vechile lor rînduiele. Ce rost avea despărțirea aceasta? — Ca să ne înjumătățească puterile și să ne facă a ne certa pentru nimicuri. În 1948 preoții și credincioșii din „strana stîngă” s-au înfrățit pentru totdeauna cu preoții și credincioșii ortodocși români. Mare și negrăită a fost bucuria acestei reunificări a fraților, care sufletește una au fost întotdeauna!

Acum își dau seama și mai bine că nici o deosebire nu este între ei. Slujesc împreună aceleași sfînte slujbe, se împreună în aceleași tradiții strămoșești. Deosebirea este că acum nu mai sînt despărțiți, ci toți merg la aceeași biserică, au același preot, același altar. Sînt toți la un loc. Și ce bine e cînd frații sînt împreună! Dumnezeu trimite binecuvîntări peste casa aceia! Se bucură Mintuitorul de această unitate, se bucură Biserica Lui cea sfîntă, se bucură toți romînii credincioși. Că mare bucurie este în cer și pe pămînt cînd între credincioși stăpînește dragostea.

Să întărim mereu această dragoste frățească spre lauda lui Dumnezeu, spre mărirea Bisericii și spre binele poporului român.

Părintele NICOLAE

ceeași familie, iar cînd ajungeau în dreptul bisericii „unite” unul de al casei să se desfacă de grup și să între, iar ceilalți mergeau la biserică ortodoxă.

Cei care osteneau o săptămînă pe aceeași brazdă, cei cari peste tot împreună trudeau și împreună stăteau, oare era folositor lor și neamului să se despartă tocmai în ceasul de rugăciune? Cei cari porneau de-acasă cu gîndul curat ca să-L preamărească pe Dumnezeu, „cu o gură și cu o inimă”, de multe ori, reîntorși de la cele două biserici, ajungeau și la discuții searbede — mai în glumă, mai în serios — cari numai folos nu aduceau pe urma dezbinării religioase.

Lot și femeia lui

Ți-am scris, iubite cititor, că cea dintâi treaptă a urcușului moral este lepădarea de păcat. Dar odată ajunși pe această treaptă trebuie să luăm aminte să nu cădem iarăși în păcat, sau cum zice ap. Pavel: „Cînd stai ia aminte să nu cazi”. De aceea să pășim mai departe și să vedem ce așteaptă Dumnezeu de la noi? Pentru aceasta e bine să ne aducem aminte de drumul lui Lot și al femeii sale, cînd au ieșit, la porunca lui Dumnezeu, din Sodoma și Gomora, cele pline de fărădelegi.

Pățania lui Lot:

Lot era nepotul patriarhului Avraam. Amin- doi au ieșit din Mesopotania și s-au așezat în Canaan, precum le-a poruncit Dumnezeu. De la o vreme s-au despărțit. Avraam a rămas în pămîntul Canaan, iar Lot s-a dus în pămîntul Sodomei și al Gomorei, lângă Iordan. Oamenii din acest ținut erau răi și Dumnezeu a hotărît să-i pedepsească. Doi îngeri au vestit pe Lot despre aceasta și, în zorii zilei, îl grăbeau zicînd: „Scoală, ia-ți femeia și pe cele două fete ale tale și ieși ca să nu piei și tu pentru nedreptățile cetății”. Dar fiindcă el zăbovia, îngerii, din mila lui Dumnezeu, l-au apucat de mîna pe el și pe femeia lui și pe cele două fete ale lui. Și scoțîndu-l afară, unul din ei a zis: „Mintuiește-ți sufletul tău. Să nu te uiți înapoi, nici să te oprești în cîmp, ci fugi la munte, ca să nu piei cu ei. Și Lot așa a făcut... Femeia lui Lot însă s-a uitat înapoi și s-a făcut stîlp de sare” (Facere 19, 15—26).

Înțelesul acestei întîmplări:

Ce învățăm din această întîmplare biblică, pentru urcușul nostru moral?

Ea ne arată că nu este destul să te lapezi de făptuirea păcatului, ci trebuie să fugi și de tot prilejul ce te duce la păcat. Aceasta este a doua treaptă a urcușului moral: ieșirea din toate acele prilejuri care ne duc spre păcat, să rupă legăturile sufletului de tot ce îl împinge spre păcat.

Două porunci a primit Lot, cînd i-a zis îngerul să iasă din Sodoma. Să nu te uiți înapoi nici să te oprești în cîmp... Cum se tilcuiesc acestea? Lot avea multe legături cu Sodoma. Acolo îi rămăsese o parte din rudenii, din vite și din avutul său. Acestea îl îndemnau să se întoarcă înapoi, măcar cu privirea să vadă ce se alege de ele. Dar Dumnezeu i-a zis: „Să nu te întorci înapoi, nici să te oprești în cîmp”... Așa a făcut Lot. El nu s-a oprit, nici nu a privit înapoi. S-a lăsat condus de îngerul lui Dumnezeu, a trecut peste cîmpul amintirilor și ispitelor la păcat și s-a dus în ținutul liniștit. Așa s-a mintuit el și fiicele sale. Dar nu tot așa a făcut femeia sa. Impinsă de curiozitate, a privit înapoi să mai vadă odată cele lăsate în urmă, și îndată s-a făcut stîlp de sare.

Ea nu s-a lăsat condusă de îngerul lui Dumnezeu și nu s-a desprins cu totul de prilejurile care duc la păcat. N-a urcat pe treapta doua a urcușului moral. Deși departe cu trupul de Sodoma, mintea ei nu era slobodă de amintirea păcatelor și gîndul nu-i era îndreptat spre ținuta, la care avea scăpare.

Așa dar, a doua treaptă pe muntele ce duce la desăvîrșirea creștină este desprinderea din cîmpul prilejurilor ce ne duc spre păcat, îndreptarea privirii și a ființei noastre spre săvîrșirea binelui și încredințarea noastră în purtarea de grije a lui Dumnezeu.

Să alergăm spre ținuta spre care ne-a chemat Dumnezeu, urmînd lui Lot, iar nu femeii lui!

Dezbinare și unire.

Vreme de peste 200 ani împăratul de la Viena și grozii din Ardeal au ținut pe romîni ardeleni despărțiți în două biserici. Despărțirea aceasta era un păcat împotriva rugăciunii Mintuitorului: „ca toți să fim una”. Ea era o greșală și împotriva unității poporului român.

De aceea — la plinirea vremii — îngerul Domnului a venit și ne-a chemat afară din „țara dezbinării” și ne-a adus să fim iarăși una în Biserica moșilor și strămoșilor noștri, să trăim iarăși ca frații în casa părintească. Dezbinarea e acum în urmă, iar unirea frățească o trăim plini de bucurie și vrem s-o întărim în viitor. Dezbinarea e ca o amintire neplăcută, pe cînd unirea e lumina sufletelor noastre. De aceea să nu ne lăsăm ispitiți de cei ce vor să privim în urmă ca femeia lui Lot, ci să privim mereu înainte, ca Lot și familia lui, spre unitatea, pe care am cîștigat-o din nou. Să împlinim voia lui Dumnezeu: care vrea să fim mereu una. Așa vom pași cu toții pe o nouă treaptă a desăvîrșirii creștine: treapta unității în credința cea adevărată și în fapta cea bună.

Părintele VASILE

„Cu o gură și cu o inimă...”

Urmare din pag. 3

Poporul însuși își da seama că starea de deschilinire între frați nu-i prieste și e nefirească. De aceea, cînd se întîmpla ca unul din preoții celor două biserici „unită” și ortodoxă să lipsească de la slujbă, fiind plecat la „cercul preoțesc” sau în altă parte, poporul credincios se unea pe același drum, indiferent că erau gr. catolici sau ortodocși și intrau cu toți în aceeași biserică, la sf. slujbă. Pentru ei încă nu ajunsese dezbinarea în stare de a-i face să se reîntoarcă din drum. Ei știau că slujba e la fel, posturile și rugăciunile la fel, cîntarea și sărbătorile așisderea. Și pentru două cuvinte „spirit” sau „duh”, „îndurare” sau „miluește”, nu se lipseau bucuroși de bună mireasma Sf. Liturghii, cu îndemnul „să ne iubim unii pe alții, ca într-un gînd să mărturisim”.

De aceea, nu m-a mirat faptul, că pe cînd eram student teolog la Sibiu atîția credincioși, pe atunci gr. catolici, îmi ziceau: „Domnule teolog, hai preot la noi în sat și ne facem cu toții una și facem și o biserică nouă”.

Mi-amintesc — printre altele — cu cîtă mîhnire se întreba odată, venind din zbuciumatul Bălgrad spre sat, „tetea” Gheorghe, bătrînul crîsnic al bisericii unite, Dumnezeu să-l odihnească — un iscusit vindecător de fracturi: „De ce a trăbuit oare să facă bătrînii noștri două biserici în sat, și să nu fim în stare să le îngrijim pe amîndouă? Oare nu era mai cu cale să avem una ca lumea, frumoasă de să-ți fie mai mare dragul s-o privești pe cheia la deal”?!
Și văd și astăzi că avea mare dreptate!

Atîtea sate romînești și-au împărțit în două inima, osteneala și jertfa. Și în loc să vezi în atîtea părți cîte-o biserică încăpătoare și bine întreținută, întîlneai două sărăcuțe, cari ne mai grăiesc și acum despre vremea cînd frații au fost puși de stăpînitorii străini să se războiască întreolaltă.

Cooperativa agricolă de producție

Ce rămîne în gospodăria personală a cooperativului

Statutul-model prevede că fiecărui membru cooperativ cu familia sa îi rămîn 20—30 ari de teren pentru grădină sau livadă, în afară de terenul ocupat de casă, construcții gospodărești și curte. De asemenea are dreptul să-și rețina și să aibă în proprietate personală casa de locuit, construcțiile gospodărești, inventarul mărunț pentru lucrarea lotului personal, o vacă sau o bivoliță, 2 capete de tineret bovin pînă la 2 ani, o scroafă cu porci, 3 porci, 10 oi și capre împreună, 20 stupi, un număr nelimitat de păsări și iepuri de casă. Toate acestea sînt bunuri personale ale cooperativului.

În raioanele și comunele unde creșterea animalelor este ocupația principală a gospodăriilor, adunarea generală poate hotărî că membrii cooperativei au dreptul să țină pe lîngă casă un număr mai mare de animale, așa cum prevede statutul-model.

Potrivit statutului model pot deveni membri ai cooperativei țărani și alți oameni ai muncii care nu exploatează muncă străină și care vor participa la muncă în cooperativă, indiferent de sex, naționalitate, dacă sînt sau nu proprietari de pămînt și care au împlinit vîrsta de 18 ani. La intrarea în cooperativă fiecare familie depune o taxă de 25 lei, care se varsă în fondul indivizibil al cooperativei.

Intrînd în cooperativa agricolă de producție țaranul muncitor începe o viață cu totul nouă: aici, ca adevărat stăpîn, își spune cuvîntul în toate treburile cooperativei, el are dreptul să aleagă și să fie ales în conducerea cooperativei, să se bucure de toate avantajele oferite de cooperativă și de cele acordate de stat: să dispună pe deplin de veniturile pe care el le obține în cooperativă.

În cooperativele agricole de producție pot fi primiți și foștii chiaburi; ei nu vor avea însă dreptul să fie aleși în organele de conducere ale cooperativei în primii ani de la înscriere. În acest răgaz de timp se va vedea cum se comportă ei, dacă sînt hotărîți să muncească și să apere interesele cooperativei.

Țăranii muncitori membri ai cooperativei au datoria să dea dovadă în această privință de multă atenție.

Constatarea de odinioară a Psalmistului „cît e de bine și cît e de frumos să locuiești frații în unire... că unde-i unire, Domnul trimite viață și binecuvîntări nesfîrșite” (Ps. 132, 1, 3), rămîne adevărată pînă la sfîrșitul veacurilor, așa cum bună rămîne lumina față de întuneric și dragostea față de răutate.

Să binecuvîntăm vremea lăsată de Dumnezeu, care a dat prilej fraților să-și întindă iarăși mîna și să fie laolaltă. „Dragostea care toate le crede, pe toate le nădăjduiește”, să fie cheagul statornic al unirii sufletești între toți credincioșii noștri și „toți cu o gură și cu o inimă să preamărim pe Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos”.

Preotul NICHIFOR TODOR